

CSONTOS JÁNOS

Reggeli fények

Úgy pitymall hogy az izes szóban az ősi jelentés
Összesűrül mint képe a hajnali munka-menetnek
Messzi a tengeritábla kapával az ócska szekéren
Lassú virradatok fényjátékát hunyorogva
Úgy dokumentál írisz s úgy raktároz a génbank
Század múltán őrzi a hajnal ritusi sokkját
Rég urbánus a létmód – tempód óra tagolja
Éjjél kerget az ágyba s a fiktív pirkadatoknak
Átaluvója gyanánt hessented az inka robotlást
Honnan e borzongás öttájt ez a dúlt atavizmus
Osztálynélküli honban mémje a régi parasztnak
Más század más ezred a program rég kitörölve
Mégis a hajdani napkezdést eme végtelenített
Sorsdrámát látens vírusként hordja a véred

Szeretetnyelv

Lásd szeretetnyelvem nem elokvens rózsaliget – sem
Érvdús szívi tanulmány – úgy tört rám az öregség
Hogy nem ajánlott bölcsességet az Úr se cserébe
Az van csak mit az ifjú hebrencstől megöröklött
Vén dohogó lelkem – kit is izgat a bácsi kudarca
Úgy van jól ha a friss ropogós újmódi fiaskók
Dundi vitorlát bontva repesnek az ósdi szelekben
Vér-varasan kit is izgat a hámló tengeri medve
És szeretetnyelvéhez mért is kellene tolmács
Látom a rózsá helyét de virághoz hol van a gomblyuk
Rum fogytán mi vigaszt nyújt kábult alkoholizmus
Vagy szeretettobzódás – függősége a Jónak
Únom a tengert s irtózom minden kikötőtől
Így szeretetnyelvem se siketnémák jelelése